

Øjebliksbilleder fra musikterapien

ØJEBLIKSBILLEDER FRA MUSIKTERAPIEN

er en artikelserie, hvor vi viser små klip fra hverdagen. Det er små historier, der viser de stunder, hvor musikterapien skaber glæde, autonomi, skønhed, kontakt eller selvværd hos vores klienter. Stunder, der tænder lys i øjnene blandt nogle af de mennesker, som har det allersværest i vores samfund. Formålet er at give plads til konkrete øjeblikke i musikterapien uden en masse forhistorie og analyse. Historierne kan både fungere som inspiration til de læsere, der ikke har førstehåndserfaring med musikterapi, og være en påmindelse til os, der praktiserer musikterapi dagligt, om hvad der driver os i vores arbejde.

Skriv gerne og del én eller flere af dine gode historier fra musikterapien. Så bringer vi den her i bladet. Vores indbakke er åben:

tdm.redaktion@gmail.com

For et par dage siden brugte jeg noget tid hos Tom. Han havde ikke kræfter til noget med musik, men det var ok, at jeg blev hængende. Så vi snakkede lidt, satte os ud på terrassen og kiggede lidt på udsigten og drak en kop kaffe.

Det viste sig, at Tom selv havde spillet musik. Trommer og trompet – jazz! Jeg var fristet til straks at springe efter et klaver, men i stedet aftalte jeg med Tom, at jeg kunne kigge ind en anden dag og spille lidt jazz for ham...

De følgende dage kigger jeg ind til Tom, men bliver hver gang mødt af tristhed og opgiveness. Han orker ingenting, slet ikke musik. Jeg nævner så, at jeg nok sætter mig på gangen og spiller, og om det vil være ok, at jeg spiller 'Take It Easy...' – hvortil Tom istemmer 'Boy, Boy!' og fluks sætter sig op i sengen. Han griner og siger: "Den spillede min far – han var en værre spradebasse".

Nanna Højlund Smalbro

Musikterapeut på Hospice Djursland samt Børne- og Ungehospice Strandbakkehuset.

Kontakt: nannahh@gmail.com

Jeg bliver helt paf over den forvandling, jeg ser, og kommenterer for Tom, at "der da godt nok lige kom liv i kludene". Jeg foreslår, at han kan kigge ud på gangen og lytte med, når jeg spiller.

Jeg triller klaveret frem, tager en lille håndtromme og et par whisks med og sætter mig og spiller som den første 'Take It Easy, Boy, Boy', og Tom dukker hurtigt op i døren. Han finder en stol og sætter sig, og han har et glimt i øjet. Vi snakker lidt imellem numrene, og jeg nævner, at jeg har den her lille tromme – og det er jo altid sjovest at spille jazz, når man er flere. Han vil gerne prøve og spiller med på en halv omgang af 'Take It Easy, Boy, Boy'. Det er hårdt for vejtrækningen, men Tom griner og fortæller om tiden med jazzorkester i stuen derhjemme.

Vi runder af med et stille nummer, og Tom er klar til at komme tilbage i sengen igen...

... Nogle gange skal man være forsigtig med at tro, at "jeg orker ikke" betyder det samme som "jeg ønsker ikke"...

